

Arrest

nr. 94 797 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 houdende de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. OOSTERLINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2009 dient de verzoekende partij, van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in om een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 8 april 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 18 januari 2012 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de stad Aalst waarin deze laatste wordt verzocht de verzoekende partij uit te nodigen om binnen de maand bewijsstukken voor te leggen van welke activiteiten zij heden heeft (werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waarbij telkens de vereiste bewijsstukken worden opgesomd), dit in het kader van een controle van de bevoegde staatssecretaris van de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Tevens wordt gevraagd de verzoekende partij om een OCMW-attest te verzoeken en wordt erop geduid dat ook bewijs van de activiteiten of bestaansmiddelen van de partner of echtgenoot van de verzoekende partij kan geleverd worden. Dit schrijven wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 januari 2012.

Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 25 april 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: F.(...), B.(...) , Nationaliteit: Nederland , Geboortedatum: (...)1981 , Geboorteplaats: Kinshasa , Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in op 11/08/2009 als werknemer/werkzoekende. Op 22.09.2009 deed ze afstand van die aanvraag en diende een nieuwe aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op basis van de bestaansmiddelen die haar partner (en vader van de kinderen) verwierf, verkreeg betrokkene de E-kaart op 08/04/2010. Sinds 7.02.2011 woont het koppel echter niet meer samen, waardoor de situatie van betrokkene gewijzigd is. Overeenkomstig art. 42bis kan de minister of zijn gemachtigde controleren of nog aan de voorwaarden is voldaan om verder het verblijfsrecht uit te oefenen. Op 18/01/2012 stuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar de gemeente waarbij betrokkene werd gevraagd de huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 ter, §1 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het verblijfsrecht van de kinderen. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene nam kennis van dit verzoek op 26/01/2012, en legde nadien volgende documenten voor: een OCMW-attest dd. 28/02/2012, een inschrijvingsbewijs van de VDAB dd. 27/02/2012, een aantal vacatures.

Uit de voorgelegde documenten blijkt nergens dat betrokkene heden aan de slag is. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene reeds sinds 08/05/2010 niet meer heeft gewerkt. Overeenkomstig artikel 42 bis, §2, 30 van de wet van 15.12.1980 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden, waardoor betrokkene niet langer het verblijfsrecht kan behouden als werknemer.

Voor zover zij heden het verblijfsrecht zou willen uitoefenen als werkzoekende, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is weliswaar ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, maar toont niet afdoenden aan een reële kans op tewerkstelling te hebben.

Betrokkene legt in dit kader een aantal vacatures voor. Van deze vacatures kan echter niet worden afgeleid of betrokkene zich ook effectief kandidaat stelde voor de openstaande functies, of betrokkene op sollicitatiesgesprek is mogen gaan en of er enige positieve reacties zijn geweest van de potentiële werkgevers. Bij gebrek aan deze informatie en gezien betrokkene intussen al bijna twee jaar niet meer heeft gewerkt, is het redelijk te stellen dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken.

Betrokkene verkreeg oorspronkelijk het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Nadat het koppel uit elkaar ging, zag betrokkene zich kennelijk genoodzaakt zich tot het ocmw te wenden om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Sinds 1.03.2012 beschikt betrokkene dan ook over het leefloon als een persoon met gezinslast (al dan niet verminderd met wat betrokkene tijdens occasionele tewerkstelling wist bij te verdienen). Overeenkomstig de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen echter te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit is hier duidelijk niet gelukt. Bovendien ontvangt betrokkene reeds meer dan 1 jaar het leefloon, waardoor ze intussen een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 41 van de vreemdelingenwet.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voegt nieuwe stukken toe aan haar verzoekschrift, met name een arbeidsovereenkomst dienstencheques van 18 april 2012 en een arbeidsovereenkomst van 7 mei 2012 en steunt haar enig middel, in zoverre het als een middel tot nietigverklaring beschouwd kan worden, op grond van deze stukken. Deze stukken werden niet ter kennis gebracht aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het kindergeld en de onderhoudsbijdragen die ze ontvangt, maakt ze niet aannemelijk dat ze als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd kan worden. Het middel zo al ontvankelijk, lijkt ongegrond”.

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 10 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 12 december 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 augustus 2012 opgenomen grond, stelt zij te volharden.

2.5 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 12 december 2012 slechts stelt te volharden in haar verzoekschrift, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het enig aangevoerde middel ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping van het beroep niet betwist, dan wel weerlegt. Bij het zonder meer volharden in haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Met verwijzing naar de in voormelde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep, kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 41 van de vreemdelingenwet, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS